

ONTBIJT IN HET BOS

Fragmenten voor mijn vrouw

I

Men heeft de liefde alle namen gegeven maar niet
Kloostertuin die niet terugkeerde van achter de bergen
Terwijl leeuwen aanleggen aan het meer men slaapt niet wetend
Dat achter kaarslicht opging de zon
En in het horloge het voetvolk omkeerde
Terwijl met gehuchten vulde de bloesem de regen
En nooit heeft men gezien het strand
Waar de koningin haar smaldeel verkoopt aan de vissen

II

Om de taal te naaien op de zoom van je mantel zal ik wanneer je slaapt

De vleermuizen ontbieden die zich zullen verbergen in je haren en
Hars uitstrooien over je ogen opdat de dag je niet zal wekken voordat

Je bij elke beweging zult horen dat ik je bemin

Dat ik van je houd zoals de bomen van hun schaduw

Auto's van hun berijders en kinderen van schuurpapier

Want op een dag

Het zal winter zijn en geen weeskind

Zal de zon in je kamer begroeten

Zullen wij de vloeren van het huis vergeten de vetvlek

Die wij jarenlang koesterden als een kreeftsoog

De schoolmeester en het schuurpapier dat ons krenkte

En volgen de jachthoorn van de jasmijn

Want de taal zal als lava ons bed bevleken en neerbuiten

De nerven van je slaap

III

Om de formule zul je de diefstal beminnen

Die in stallen kruipt en kruimels beveelt

De horizon te verbreden en je zult staan

Een stoomschip dat reizigers verliest te eten geeft

Keurige heren aan het landschap dat zich spiegelt in je heupen

Die ik sier met steden die je liefhebt

De dag zal je maaltijd zijn het roze gerecht

Dat ons vijandig maakt aan de mieren en morgen

En elke morgen staat op zijn tenen het landschap

En vertelt geheimen aan de kinderen die van school wegblijven

Om je glimlach te zien

IV

De dag dat ik je zal omhelzen met mijn armen van zand
Kruipt een heuvel op tegen de bergen loopt een stad leeg
Op het uur van de schemering om te zien
Hoe het landschap in zich keer als een kerker
Op de dag dat men de koningen in vrijheid stelt

Rivieren monsteren aan trotseren de regen
Geringschattend hun afkomst zwaar als de aarde
Gewelfd als een glimlach lekenbroeder
Die schuin heeft het lichaam om de nacht te zien

De dag dat ik je zal omhelzen herfst in de bladeren
Bloei in mijn keel
Kastelen begeven zich naar de open plekken in het bos
De dag dat ik je zal omhelzen geef ik de stad te eten
Ontsluit de wegen van mijn keel deel landkaarten uit
En laat lang hangen de dag in mijn haren
Je hart op de heuvel je handschoen in mijn schoot

V

Jij was de enige die tegen je keerde het licht
Vrouw die met bloesem het land verkende
En boten huurde om het harnas te kleuren
Van het water en zijn treurende weduwe
In parken hier je een gekrijs aan dat de kantoren deed sluiten
Op zien de vrouwen van het weefgetouw van hun woningnood
Kastelen begaven zich naar de open plekken van het woud en
wachtten
En leerden je kennen aan je dierlijke adem
De wellust als je gewei

VI

Ik zeg je dit

Ik heb geslapen met de bloemen als een veldheer met zijn soldaten

Zonder geloof in de veldslag maar op goed geluk

Vol broederliefde gaf ik de dieren te eten en meer

Als de mare van de overwinning die de stad verplicht

En op de brug stond het landschap duizend angsten uit

Ik heb geslapen met mijn angsten als met de schepselen gods

Zonder onderscheid en met de geuzen

Goden die men kent aan hun harnas

En ook mijn vrienden heb ik niet gespaard

En niet droomde ik van betere tijden

Want mijn hart was mijn hoofdtooi

Want slapen onderscheidt men zijn eigen gestamel

Van de stroming der eeuwen van de eenvoud

Van het gastmaal der eeuwen

Als in de winter de mieren de stadsmuur omringen

En knagen aan het voetstuk van de mooiste gedachte

Zo heb ik de tijd vermorzeld in de bloedgeul van mijn hand

VII

Wanneer wij samengaan alsof in één machine

De sluizen van de nacht worden gebouwd de salons

Waarin de gravin wacht op de komst van haar minnaars

De schutkleur voor de muizen die gaan naar het bed van hun geliefde

Een bouwval vol slaap

IX

Een zwaluw was het oog een zwerver zonder schaamte

Die nesten uithaalde kinderen sloeg en vrouwen deed verschrikken

Van zijn geraamte dat schitterde in de zon

Met paarden geen huid te ploegen valt

Of te plooiën met woorden de slaap van een akker

Het oog is licht wakker de hand maar hardhorend

Het lichaam dat de aarde behoort

Geen paarden geen pijnloze adem

Geen parelende keelkanker verhief zich in het bed van de middag

Onder water leefde ik met moeiteloze gebaren

Schoof ik werelddelen opzijn praatten wij

En deden wij vlinders verjaren en eendagsvliegen

X

Met zegt dat liefde wordt beboet het bloed

Vergaat tot zand waarin

De ene spin de andere groet